

YETVART DANZİKİYAN: “Karanlık işlere ve onları örtecek kahramanlara ihtiyacımız var..”

Posted on 30/09/2014

Rehine işiyle başlayalım. Eh belki tam da şu günlerde değilse bile, Esad’a karşı muhalefet hareketinin yaygınlaştığı günlerde IŞİD’in neşet ettiği örgütlerle girdiği içli dışlı durum artık tüm dünyaca bilinen AKP’nin ne yapmaya çalıştığı, o vakitler şöyle görünüyordu: Esad’ın aylar değil, haftalar değil, günler içinde gideceğine inanan, hesabını buna göre kuran bir Dışişleri Bakanı Davutoğlu ve MİT’imiz vardı.

Esad gidince oraların patronu olacaktık. İçimizdeki Teşkilat-ı Mahsusacılık canlanmıştı. Ki bilirsiniz bu topraklarda bu, hiç bitmez. Bu amaçla savaş başlatmaya, hır çıkarmaya kadar gittik. Uçaklarımız düşürüldü vs. Ancak Kuzey Irak’tan başlayıp, Suriye ile devam edip, Gazze’yi de içine alarak Mısır’daki Müslüman Kardeşler hükümetiyle bitecek Sünni bir bölgenin patronluğuna oynadığımızı farkedene Batı, birden ilişkileri yavaşlattı. ABD’den soğuk sinyaller gelmeye başladı. Obama, Erdoğan’ın telefonlarına çıkmaz oldu. Sonradan öğrendik ki Almanya da büyük bir merakla bizi dinlermiş. Eski ABD Büyükelçisi Ricciardone “Ne yaptığınızı biliyoruz” havasında konuştu. Biz ise bu arada bu cihatçı militanlara hastanelerimizi açmakla ve TIR’lar dolusu -belli ki- silah yardımı yapmakla meşguldük. Bu militanların bir yandan da Suriyeli Kürtlere hayatı dar ediyor olmasıyla ise paralellik kurulmamasını istiyordu AKP. Ancak manzara ayan beyan ortadaydı. Türkiye’de Kürtlerle çözüm sürecine oturan AKP, aynı Kürtlerin akrabalarına -ve sonuçta kendilerine- hayatı dar eden cihatçılarla bir takım alengirli işler çeviriyordu. Kürt olsanız ne düşünürsünüz?

Bu tablo içinde İD/IŞİD Musul’u aldı ve yeni bir denklem içinde bulduk kendimizi. Çünkü İD birkaç gün sonra da Musul’daki Türkiye konsoloslukunda görevli 49 görevliyi rehin alıverdi. Türkiye’nin artık bir ‘rehine’ hikayesi vardı. Her ne kadar medya bundan bahsetmese de,

zaten çıkarılan yayın yasaklarıyla bahsedemese de.

Şunu bilemedik: IŞİD 49 Türkiyeliyi niçin rehin almıştı? Bu tip vakalarda iki motivasyon olur; ya uzlaşmaz bir ideolojik çatışma içindedir, (ABD-İran meselesinde olduğu gibi) ya da fidye vs. bir şeyler istenir sizden. Görünürde bu ikisi de yoktu. Hatta bu 49 kişiyi bu kadar kolay orada bıraktığımızı bakılırsa neredeyse sanki IŞİD'e "Şu arkadaşları rehin alın, bu günlerde böyle bir hikayeye çok ihtiyacımız var" der gibiydik.

Neyse, bu 101 gün boyunca bu konuda somut bir bilgi elde edilemedi. Hükümet kaynaklı verilen haberler sayesinde tek bilinen, sürekli görüntü geldiği. Alternatif kaynaklara baktığımızda da çok fazla bir şey öğrenemedik. Sadece geçtiğimiz haftalarda 'Basnews'a konuşan bir kaynak IŞİD'in rehinelere karşılığında Türkiye'den ağır silah istediğini öne sürdü. Ve başka birtakım dedikodu mahiyetinde, pek de mantıklı durmayan bilgiler..

Böylece IŞİD'in Kobane'ye yönelik büyük saldırısına geldik. Çözüm sürecinin yine kritik bir aşamadan geçtiği günlerde böyle bir saldırının görünenin ötesinde anlamlar taşıdığı ortadaydı. Kürt hareketi, bir şekilde sıkıştırılmak, çembere mi alınmak isteniyordu? Şüphesiz demeye kalkmayın, bu devletin CV'sinde buna benzer çok marifet vardır. "Tape" günlerinde MİT, Davutoğlu ve Genelkurmay'ın katıldığı toplantının deşifresini unutmadık mesela..

Ne diyorduk, evet acaba "devletimiz" böyle bir macera peşinde miydi? Peki ama tam da bugünlerde rehinelere nasıl olup da serbest bırakılmışlardı? O ağır silahlar hakikaten IŞİD'e teslim edilmiş miydi? Olabilirdi çünkü tam da geçtiğimiz günlerde bir trenin o bölgede durup içinden inen malzemelerin cihadçı militanlara teslim edildiğini gören tanıklar vardı. Dolayısıyla bu pazarlık şartı tamamlandığına göre mi rehinelere serbest bırakılmıştı? Yani Kobane saldırısı bu sayede mi şiddetlenmişti?

Yoksa birkaç gündür dile getirildiği gibi, bu tarafta tutulan IŞİD'çiler vardı (ki geçtiğimiz

günlerde bu yönde de haberler okumuştuk, gazeteci Mehmet Bozkurt Urfa'daki bir karakolda 30 militanın hayli rahat şartlarda tutulduğunu öne sürmüştü) ve bir takas mı söz konusu olmuştu? Bu da olabilirdi, hatta belli ki olmuştu, çünkü Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın şu sözleri gayet açıktı:

“Takas oldu veya olmadı. Neticede bizim 49 vatandaşımız, görevlimiz Türkiye'ye geldi. 49 vatandaşımızı hiçbir şeyle değiştirmemiz mümkün değil. Bunun üzerinde durmamız lazım. Veleve ki takas dahi olmuş olsa, ben cumhurbaşkanı olarak şuna bakarım; benim 49 vatandaşımın karşılığı hiçbir şeyle değişilmez. Onlar artık ülkeme geldi.”

Her iki ihtimalde (ve aklımıza gelmeyen başka ihtimallerde de) olan şu gibi görünüyor: Türkiye Esad'ı karşı muhalefetin başladığı günlerden bu yana bir takım karanlık işlere girmiş durumda. Bu karanlık işler neticesinde muhtemelen iki “kazanç” elde etmeyi umuyorlardı. a) Suriye'de söz sahibi olmak b) Suriye'deki Kürt hareketine fazla hareket alanı bırakmamak, özgürlüklerinin karşısına set çekmek.

Birinci hesap pek de tutmuş gibi görünmüyor. İkinci hesabın tutmasına ise Suriye'nin ve bu ülkenin Kürtleri tüm güçleriyle karşı çıkıyor, direniyor. Çünkü onlar bizden daha iyi biliyorlar ki Kobane giderse, çok şey gider. Ve bu kayıp sadece Kürtlerin kaybı olmaz. Tüm Türkiye'nin kaybı olur. Şimdi bütün mesele Türkiye'nin kalan kısmının da tabloyu görebilmesi ve Kürtler'in yanında durabilmesi. Bu topraklarda yine “ot bitmeyen” günlere geri dönmek için mücadele ediyorlar. Ve bizlere de ihtiyaçları var.

AKP açısından ise tablo gayet açık. Kirli, karanlık bir takım işler çevirdiler ve bunu örtecek kahramanlık hikayelerine ihtiyaçları var. 2 gündür izlediğimiz peri masalı büyük oranda budur. Şunu da biliyorlar. Bu kahramanlık hikayelerinin içteki gibi dışta da alıcıları olacaktır. İçtekilerin bir kısmı gerçekten buna inanacaktır. Ama “Batı” dediğimizin tarihi bir yandan da böyle hikayelerden kuruludur. Halden anlayacaklardır.

Kaynak: [AGOS](#)